

РЕШЕНИЕ

№ 13124

гр. София, 15.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 24.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **2650** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано е по жалба на С. С., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на И., с адрес: [населено място], [улица], срещу Решение № 1743 от 17.02.2025 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила, административният орган е постановил решението при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на заявените обстоятелства. Счита, че анализът на изложената в оспорения акт обстановка в И. е формален и не кореспондира с личната му бежанска история. В писмено становище от 28.03.2025 г. жалбоподателят моли от Съда да се вземе предвид, че административният орган е игнорирал факта, че причините да напусне страната си са свързани с наличието на заплахата за неговия живот и сигурност. Решаващият орган неправилно е приел, че спрямо него не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец. Подробни съображения в тази насока са релевирани в депозираната жалба. Моли Съда за отмяна на оспореното Решение като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се явява лично и се представлява от адвокат К., която поддържа депозираната жалба. Не претендира разноски. Жалбоподателят, лично, представя документ, за който заявява, че е издаден От Ислямския революционен съд в

[населено място]- И., в ирански К., като в него е подписано, че има издадена смъртна присъда. Заявява, че може да предостави копие от ирански вестник, в който са описани имената на хората, които имат смъртни присъди и там присъствало името на дядо му. Сочи, че има и документ, с който да докаже, че е изключен от университета.

Ответникът –Председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, в с.з. се представлява от юрисконсулт Г., която оспорва жалбата. Моли да се приемат писмените доказателства представени с преписката. Представя справка от 20.03.2025 г. Моли да не се приемат, представените от жалбоподателя доказателства в с.з., тъй като счита същите за неотнорми.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба вх. № В-13-1808/01.10.2024 г. по описа РПЦ-С. до Председател на ДАБ при МС от С. С., с която чужденецът е поискал предоставяне на международна закрила от Република България. На основание чл. 58, ал. 4 от ЗУБ, молбата за предоставяне на международна закрила е изпратена до компетентния административен орган – Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България /ДАБ-МС при РБ/. Молителят е регистриран като С. С., ЛНЧ: [ЕГН], мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., етническа принадлежност- кюрд, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, семейно положение: неженен. Личните му данни са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично /л. 40/. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR105C2410010007.

С писмо рег. № УП-16980/11.10.2024 г. на ДАБ-МС, директорът на РПЦ- [населено място] е изискал от директора на Специализирана дирекция „М“ - Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-18868 от 05.11.2024 г. директорът на специализирана дирекция “М” - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ-МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

От данните от проведеното на 18.11.2024 г. интервю, обективизирано в Протокол с рег. № УП-16980, представените от жалбоподателя и служебно събраните от ответника доказателства се установява, че С. С. е напуснал страната си по произход и е подал молба за международна закрила. Жалбоподателят заявява, че 5-6 месеца преди проведеното интервю е напуснал нелегално И. и е отишъл в Турция, където е останал около месец-два и е тръгнал за България. Споделя, че трафикантът ги настанил в къща около С. и там е бил принуден да подаде молба за закрила, след което бил арестуван. Твърди, че е платил на трафиканта да го заведе в Италия, защото там е щял да се чувства спокоен. Чуждият гражданин мотивира молбата си за международна закрила, с обстоятелството, че е кюрд и като такъв има ограничени права, няма право да учи или да изразява мнение в родината си. Споделя, че в университета не му давали хубава храна, бил е изгонен от там, не му давали да се облича с националните дрехи, тормозили го психически. Твърди, че е бил на 11-то място по успех в университета, но заради това, че бил от политическо семейство, както и че е кюрд и сунит му се е наложило да напусне И.. Заявява, че

много негови приятели са били убити в И. заради етноса им, а дядо му е имал смъртна присъда и бил убит, защото бил привърженик на партията К. и протестирал срещу тормоза и издевателствата над кюрдите. Разказва, че няколко пъти разпитвали хора от квартала за него и когато един ден не си е бил у дома, представители на властта нахлули в дома му и тормозили баща му и мащехата му, като ги разпитвали къде се намира. Споделя, че са имали ресторант, но властите го затворили и заявили на баща му, че докато не го предаде нямало да го отворят и по тази причина бил принуден да напусне дома си. Заявява, че първоначално спял при различни приятели, после отишъл в дома на майка му. Сочи, че нейния нов съпруг искал да го изнасилва, за да може да остане в дома им и затова бил принуден да се махне и от там.

По време на интервюто, жалбоподателя е посочил още, че властите го преследват, защото изразявал мнението си, както и че имали информация за него относно това, че качвал много снимки в социално приложението- „инстаграм“. Споделя, че правителството тормози всички иранци, но най-вече кюрдите. Съобщава, че властите искали да го задържат и да го вкарат в затвора. Твърди, че заплахата лично срещу него никога не е имало, но се е чувствал застрашен. Сочи, че другия му проблем бил, че след като напуснал И. станало още по-несигурно, защото И. започнал да бомбардира И.. Декларира, че заплахата лично насочена към него не е имало, не е насилван, бит или отвлечан, но се чувствал застрашен.

В хода на административното производство е приета и обсъдена в решението на Председателя на ДАБ при МС: Справка вх. № МД-02-2/15.10.2024 г. относно актуалната политическа и икономическа обстановка в Ислямска Република И. към 15.10.2024 г. /л.15-17/. От изложеното в нея е направен извод, че Конституцията на И. определя страната за ислямска република и посочва Д.-шиитския дванайсетен ислям за официална държавна религия. Основният закон гласи, че всички закони и разпоредби трябва да се основават на „ислямски критерии“ и официалното тълкуване на шариата, а гражданите се ползват с човешки, политически, икономически и други права „в съответствие с ислямските критерии“. Във връзка с предоставената от цитираната справка информация, органът е извел извод, че кюрдите не попадат сред етническите и религиозни общности, които могат да бъдат обект на репресии от страна на действащото правителство в И.. Фактите, които чужденецът посочва в бежанската си история, че кюрдите са преследвани от иранските власти по никакъв начин не са подкрепени от нея.

Въз основа на събраните в административното производство доказателства, органът е обосновал извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. от 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец, като е съобразил причините за напускане на страната по произход И., както и изложената от С. С. бежанска история, е извел извода, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Статут на бежанец се предоставя единствено на лично основания, при наличие на преследване по някоя от хипотезите на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, които условия в конкретния случай не са изпълнени. И. гражданин не е бил политически ангажиран, както и не е обосновал твърдения за осъществено спрямо него преследване на някои от причините посочени в чл. 8, ал. 1 във вр. с ал. 4 от ЗУБ. Не са и констатирани да са нарушени основни негови права или да е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежко по своето естество и повторяемост. Прието е, че спрямо кандидатът не е имало посегателства, които да се определят като действия на преследване по чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ. Дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване, също не

са открити. Посочено е също, че от представените от С. С. доказателства, не са налични данни за лично преследване, осъществено спрямо него, в представената бежанска история, съответно не е открит личен мотив. Твърденията, че има опасност за него, са останали недоказани и хипотетични, като жалбоподателят не е представил никакви документи като доказателство за думите си. Органите са приели, че действията и твърденията на кандидата не дават основание да се кредитира с доверие бежанската му история. Съгласно направения от тях анализ е прието, че молителят е направил опит да представи бежанската си история, ползвайки общоизвестни за страната факти. Посочено е още, че опасенията за преследване от страна на властите считат за хипотетично и недоказано. Поради изложеното, органът е приел, че искането в частта за предоставяне на статут на бежанец следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Като е съобразил проведеното с молителя интервю, административния орган е формирал извод, че от изложената бежанска история на С. С., не може да се приеме, че иранският гражданин е напуснал страната си по произход поради опасност от тежки посегателства. В тази връзка е приел, че не са налице основания по чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, нито е установена реална опасност от изтезание или нечовешко, унизително отнасяне или наказание – основания по чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. Спрямо търсеция закрила не съществува и бъдещ или евентуален риск от тежки посегателства. Посочено е още, че в бежанската си история чужденецът е заявил, че другата причина да напусне родината си е, че И. започнал да бомбардира И. и станало още по-несигурно, като същото не е било потвърдено от справка № МД-02-2/15.10.2024 г. относно Ислямска република И..

Административният орган е извършил и преценка на предпоставките за прилагане разширенията, дадени с Решение от 17.02.2009 г. на СЕС относно тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Квалификационната директива, респективно в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според тълкуването решение и по-конкретно, тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“, условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, се изразява в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя. В тази връзка, като е съобразил и изготвената справка с вх. № МД-02-2/15.10.2024 г., административни орган е приел, че не може да се направи обоснован извод, че И. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. От анализа на информацията в нея, може да се направи обоснован извод, че определени уязвими групи могат да попаднат в хипотезата на чл. 9, но видно от материалите по преписката на молителя, същия не попада в тази категория.

Председателят на ДАБ при МС е обосновал краен извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. 8 ЗУБ и чл. 9 ЗУБ и на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 ЗУБ е постановил отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Ответникът е представил и по делото е приета актуална справка с вх. № МД-01-162/20.02.2025 г. относно актуалната политическа и икономическа обстановка в Ислямска Република И. към 20.03.2025 г.

Решението е връчено на жалбоподателя на 25.02.2025 г. с участието на преводач, а жалбата е подадена до Административен съд София – град, чрез председателя на ДАБ при МС, на 10.03.2025 г.

Относими факти, свързани с личното положение на молителя, са както данни за страната му по произход, така и в трета страна, в която той е пребивавал, а именно Турция. На проведеното интервю молителят е заявил, че е пребивавал на територията на Република Турция за около месец-два, в безопасност за него. Съгласно § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, като трета сигурна държава, следва да бъде определена държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът е подал молба за международна закрила и е пребивавал едновременно. От

проведеното му интервю, може да бъде достигнато до извод, че жалбоподателя е пребивавал на територията на Република Турция известен период от време, в безопасност и без риск за сигурността. Също на интервюто е заявил, че не е подал молба за закрила, защото трафикантът казал къде да ходи и какво да прави, а уговорката била за Италия, тъй като трафикантът му казал, че там ще се чувства спокоен. Тези данни и всички останали, действително подкрепят извода на органа, че иранският гражданин е мигрант, както и, че е направил опит въз основа на общо известни факти да представи като своя бежанска история.

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От приетите и неоспорени по делото доказателства безспорно се установи, че чужденецът е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за неговите права и задължения, респективно за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци /чл. 58, ал. 8 от ЗУБ/. Своевременно и по надлежния ред е информиран за датата на провеждане на интервю, като му е представена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения на заявления от него език, като за тази цел му е бил осигурен преводач. От представения с административната преписка протокол от проведено интервю се установи, че то е проведено на заявления от чужденеца език, като той изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. С оглед нормата на чл. 73 от ЗУБ молбата за предоставяне на международна закрила е разгледана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, той не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение.

При проведеното интервю, молителят изрично е заявил, че не е бил обект на преследване от

страна на държавата, политически партии или организации или недържавни субекти, не е имал проблеми, свързани с религиозна и етническата му принадлежност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. От жалбоподателя в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили след като е напуснал държавата си по произход, или пък извършвани от него действия/дейности, след заминаването му, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да поражда у него опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат на нужда от международна закрила. Следователно правилни са изводите на административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ. Правилно е прието, че не следва да бъдат обсъждани и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, предвид че от страна на чужденеца не е заявено член на семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България. При така изложеното, съдът намира, че е налице противоречие в изложеното от молителя в хода на интервюто и заявеното в съдебно заседание и в случая се касае за „мигрант“, но не и за лице, което реално има нужда от предоставяне на международна закрила.

Следователно от събраните по делото доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. В тази връзка правилни са изводите за липса на законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 3, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е в изцяло в синхрон с чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

При разглеждането на този въпрос Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на

неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В процесния случай между страните няма спор, а и от представената по делото официална справка с вх. № МД-02-162/20.03.2025 г. относно актуалното положение в Ислямска Република И., се установи, че Съветът за национална сигурност на И. спира прилагането на спорния Закон за хиджаб и целомъдрие, който трябва да влезе в сила на 13.12.2024 г. Според новия закон лицата с повторно нарушение и всеки, който демонстрира неуважение към правилата, ще бъдат изправени пред по-тежки глоби и по-дълги присъди „лишаване от свобода“ за срок до 15 години. Посочено е, че иранската икономика расте за четвърта поредна година, подпомогната от възстановяването на петролния сектор и въпреки продължаващите икономически санкции. Непетролният сектор също е отбелязал ръст от 3,5 % (на годишна база), подкрепен от вътрешното търсене и износа към съседни държави. Икономическите дисбаланси от ценови и политически изкривявания, икономическата цена на продължаващите санкции и повишената геополитическа несигурност обаче оказват влияние върху перспективите за устойчивост и широкообхватен растеж. Въпреки нарастващото население в трудоспособна възраст, само 41,3 % от иранците в трудоспособна възраст участват на пазара на труда, като участието на жените е значително по-ниско- 14,2 %. Ниският процент на икономическо участие се дължи на липсата на работни места, несъответствието на уменията и бариерите за навлизане в определени професии. На 12 февруари 2025 г. според съобщения в медиите, след предварително отправен призив, в центъра на Т. се организира протестна среща. В докладите на очевидци и в публикувани в социалните медии видеоклипове, се съобщава за засилено присъствие на сили за сигурност около Т. университет. Според съобщения на 22 февруари 2025 г., въоръжената група Jaish al-Adl („Армия на справедливостта“), която се счита за сепаратистка, е поела отговорност за атака срещу сграда, принадлежаща на местната жилищна фондация в [населено място]. На 03 март 2025 г. иранският вицепрезидент по стратегически въпроси, г-н М. Д. 3., се е оттеглил от поста по съвет на шефа на съдебната система на страната. Оставката на 3., е последвала тази на министъра на икономиката А. Х., освободен от длъжност на 02 март 2025 г. Посочените оставки идват в момент на повишено напрежение сред населението заради нарастващата инфлация и обезценяваща се валута в И., където въпреки енергийните ресурси има непланирани спирания на електрозахранването, засягащи повече от половината страна. Счита се, че голяма част от икономическите трудности са свързани със санкциите, наложени на иранската икономика от С. щати, които възобновяват политиката на „максимален натиск“ след като на 20 януари 2025 г. г-н Д. Т. се завръща на президентския пост.

На основание чл. 21, т. 1 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, Дирекция „Международна дейност“ събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Представената и приета по делото справка, Съдът определя като изготвени от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия и същата представлява официален писмен документ, който има обвързваща доказателствена сила за Съда и отразените в тях факти следва да се приемат за доказани, освен

ако не се оспорват чрез съответните надлежни доказателствени средства, каквито по делото не са представени, нито е посочен източник за тяхното събиране. Въз основа на това, безспорно е установено, че не може да се направи извод, че И. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. От анализа на информацията в нея, органите са обосנוвали извод, че определени уязвими групи могат да попаднат в хипотезата на чл. 9, но видно от материалите по преписката жалбоподателят не попада в тази категория. В този смисъл и от анализа на представената в справка с вх. № МД-02-2/15.10.2024 г. информация, въпреки трудната икономическа обстановка, в която се намира И., може да се направи обоснован извод, че при евентуално завръщане на кандидата в родината му по произход, то не би довело до неблагоприятни последици за него, с оглед на което и не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато Съдът се произнася по случая. В тази връзка, Съдът изискал актуална справка за ситуацията в Ислямска Република И., която съобрази при постановяване на настоящето съдебно решение, както и настъпилите по-късно събития на територията на страната по произход.

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си по произход поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Нещо повече дори, причините поради които е напуснал И. са само и единствено лични и базирани на желанието му за по-добър живот и представената бежанска история по никакъв начин не обуславя предоставянето на международна закрила.

От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорващия И. от 15.10.2024 г. и от 20.03.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ е видно, че няколко служби за сигурност упражняват строг и ефективен контрол над огромната територия на И., с изключение на някои гранични райони. В по-голямата част от страната официалните сили за сигурност задържат броя и тежестта на свързаните със сигурността инцидентни на ниско ниво, а държавата е мирна и безопасна според регионалните стандарти. След като талибаните поемат контрола в А. през август 2021 г., ирански и талибански войници участват във въоръжени стълкновения по общата граница.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Предвид липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 12-ти състав,
Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на И., с адрес: [населено място], [улица], против Решение № 1743 от 17.02.2025 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

съдия: